

Arrest

nr. 77 735 van 22 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 17 januari 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 7 december 2011 van de gemachtigde van de staatssecretaris waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond is en van de beslissingen van 22 december 2011 houdende de bevelen om het grondgebied te verlaten-asielzoeker.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat N. DE NUL en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 december 2009 dienen verzoekers, met name moeder, dochter en zoon, een asielaanvraag in.

Op 24 november 2010 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingen- en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen aan verzoekers. Tegen deze beslissing dient eerste verzoekster een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 57 838 van 14 maart 2011 de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen. Tegen het arrest dient eerste verzoekster een cassatieberoep in bij de Raad van State.

Op 15 oktober 2010 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 7 december 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.10.2010 werd ingediend door:

Y., N. (R.R.:000) geboren te Jerevan op 08.05.1968

+meerderjarige kinderen

Y., A. (R.R.: 000) geboren te Jerevan op 01.09.1989

Y., A. (R.R.: 000) geboren te Jerevan op 17.08.1992

nationaliteit: Armenië (Rep.)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem van Y., A. kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Uit het verslag van de arts-adviseur van 14.11.2011 (zie gesloten omslag) blijkt dat betrokkene lijdt aan een medische problematiek die, hoewel deze kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in het herkomstland, Armenië. Betrokkene kan reizen, er blijkt geen actuele medische noodzaak tot mantelzorg.

Dusdanig stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen, zijnde de nodige medicatie en de noodzakelijke opvolging door een specialist, in het herkomstland van betrokkene, zijnde Armenië.

Uit informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt het volgende:

Armenië kent een beperkt systeem van sociale zekerheid. Echter, de zorgen zijn gratis voor patiënten met aandoeningen die opgenomen zijn in de lijst van gratis zorgen. Aangezien de aandoening van betrokkene in deze lijst van gratis zorgen is opgenomen, is zowel alle medicatie als de nodige behandeling/opvolging door een (gespecialiseerde) arts volledig kosteloos voor betrokkene.'

Uit het dossier is niet af te leiden dat betrokkene arbeidsongeschikt zou zijn, dus zijn er ook geen redenen om aan te nemen dat betrokkene een beroepsactiviteit kan uitoefenen en zodoende een inkomen te verwerven. Er kan dan ook van uitgegaan worden dat zij in staat is in te staan voor eventuele bijkomende (al dan niet officieële) kosten verbonden van de behandeling.

Uit haar asielrelaas (zie administratief dossier blijkt dat betrokkene in 2008 het diploma van kapster behaalde.

1 Country sheet Armenia, january 2010.

Gezien deze beslissing ook geldt voor de moeder en meerderjarige broer van betrokkene kan worden verondersteld dat zij ook een steentje bijdragen in de financiële situatie van het gezin, bij terugkeer naar het land van herkomst. In het dossier bevindt zich namelijk geen enkele aanwijzing dat haar moeder of meerderjarige broer arbeidsongeschikt is en bovendien kan er van worden uitgegaan dat iemand met de leeftijd van 43 respectievelijk 19 jaar nog toegang heeft tot de arbeidsmarkt in het land van herkomst. Uit het asiel relaas van de moeder van betrokkene (zie administratief dossier blijkt dat zij in 1989 het diploma van verpleegster behaalde en de 2 jaren voor hun vertrek naar België in een bakkerij werkte.

Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Armenië - het land waar zij tenslotte ruim 20 jaar verbleef - geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar ent of voor (tijdelijke) financiële hulp.

Verder kan betrokkene een beroep doen op het Reab-programma. Dit programma biedt hulp aan mensen die vrijwillig willen terugkeren naar hun land van oorsprong. Zelfs mensen die extra noden en

behoefden hebben, zoals zieken en kwetsbare personen, vormen een speciale doelgroep met extra omkadering door de desbetreffende organisatie.²

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan Y., A. te willen overhandigen.”

Op 22 december 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris twee bevelen om het grondgebied te verlaten-asielzoeker. Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

Ten aanzien van de moeder Y.N. en zoon Y.A.:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 I artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan de persoon die verklaart te heten Y.N. + 1 kind

geboren te Jerevan, op (in) 01.09.1989

en van nationaliteit te zijn: Armenië (Rep.)

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 24/10/2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

Ten aanzien van dochter Y.A.:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 I artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan de persoon die verklaart te heten Y. A.

geboren te Jerevan, op (in) 01.09.1989

en van nationaliteit te zijn: Armenië (Rep.)

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 14/03/2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Over de rechtspleging

Ter terechtzitting legt de raadvrouw van verzoekers een aantal stukken neer.

De procedure voor de Raad is essentieel schriftelijk (artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet), waarbij de regelgeving uitdrukkelijk de proceduregeschreven bepaalt welke in het raam van een geding voor de Raad kunnen/moeten worden ingediend. Te dezen voorzien de vreemdelingenwet noch het PR RvV dat verzoekers die voor de Raad een beroep instellen stukken ter terechtzitting kunnen indienen. Ambtshalve worden daarom de op 22 februari 2012 ontvangen stukken uit de debatten geweerd.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1 Verzoekers vragen om een behandeling van het beroep in volle rechtsmacht met schorsende werking.

In het verzoekschrift wordt het volgende uiteengezet:

"Hoewel de wetgever voor de categorieën van subsidiaire bescherming - de ene om andere dan medische redenen, de andere om medische redenen - een verschillende behandeling voorzag om organisatorische en budgettaire redenen, dienen beide regimes van subsidiaire bescherming, met name, het 9ter-regime en het regime van artikel 48/4 Vreemdelingenwet, ter eerbiediging van het gelijkheidsbeginsel dezelfde garanties te bieden.

Verzoekers vallen onder toepassing van de Richtlijn 2004/83,1 meer bepaald de artikelen 15 en 18. Zelfs indien de Richtlijn omgezet is in de Belgische rechtsorde, kunnen verzoekers - indien de Raad oordeelt dat de wetgever de Richtlijn niet correct heeft omgezet - zich rechtstreeks beroepen op de Richtlijn en dient de Raad het nationaal recht buiten toepassing te laten. Indien de Raad echter oordeelt dat de wetgever de Richtlijn correct heeft omgezet in de interne rechtsorde, dient zij de nationale wetgeving toe te passen conform de genoemde richtlijn.

Richtlijn 2004/83/EG laat inderdaad toe dat de Belgische wetgever alternatieve procedures uitwerkt voor de verzoeken om subsidiaire beschermingsstatus, mits deze het doel van Richtlijn 2004/83/EG eerbiedigen, met name het verzekeren van minimumnormen voor de erkenning als personen die internationale bescherming behoeven, evenals de inhoud van die verleende bescherming. Het is de Belgische wetgever dus toegelaten een alternatieve procedure uit te werken voor de verzoeken om subsidiaire beschermingsstatus, mits deze het doel van Richtlijn 2004/83/EG eerbiedigen.

Het tweeledig doel van Richtlijn 2004/83/EG 2 wordt bepaald in artikel 1 van de richtlijn: "Het doel van deze richtlijn is minimumnormen vast te stellen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als personen die anderszins bescherming behoeft, alsmede de inhoud van de verleende bescherming." Het verzekeren van deze minimumnormen voor de erkenning evenals de verleende bescherming houdt onder andere in dat de lidstaat zijn internationale verplichtingen nakomt. Zo benadrukt punt (25) van de richtlijn: "Er dienen criteria te worden vastgesteld om degenen die om internationale bescherming verzoeken, als personen te erkennen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen. Deze criteria dienen in overeenstemming te zijn met de internationale verplichtingen van de lidstaten uit hoofde van instrumenten op het gebied van de mensenrechten en met de bestaande praktijken in de lidstaten."

Eén van deze internationale verplichtingen is het eerbiedigen van het discriminatieverbod, dat ondermeer wordt bepaald in artikel 21 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, dat sinds de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon behoort tot het primair recht van de Unie en hetzelfde statuut heeft als de Verdragen.' Aldus dienen de lidstaten het Handvest te eerbiedigen wanneer ze het recht van de Unie uitvoeren (met uitzondering van het Verenigd Koninkrijk en Polen die een opt-out bedongen): "De grondrechten maken volwaardig deel uit van de Unierechtsorde. Door de voorrang van het Unierecht is elk optreden van de lidstaten in het kader van het Unierecht gebonden aan de eisen van de Unie op het gebied van grondrechtenbescherming. [...] De lidstaten handelen 'in het kader van het Unierecht' wanneer zij toepassing geven aan Verdragsbepalingen of Uniehandelingen uitvoeren, met name bij de [...] omzetting in nationaal recht van richtlijnen,": De rechten die voortvloeien uit de internationale verplichtingen van de lidstaten liggen in dit Handvest verankerd: "Onder eerbiediging van de bevoegdheden en taken van de Gemeenschap en de Unie en van het subsidiariteitsbeginsel, bevestigt dit handvest de rechten die met name voortvloeien uit de gemeenschappelijke constitutionele tradities en internationale verplichtingen van de lidstaten, uit het Verdrag betreffende de Europese Unie en de communautaire verdragen, uit het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, uit de door de Gemeenschap en de Raad van Europa aangenomen sociale handvesten, alsook uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen en van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het genot van deze rechten behelst verantwoordelijkheden en plichten jegens de medemens, alsmede jegens de mensengemeenschap en de toekomstige generaties. "5 Conform het Handvest, stelt punt

(11) van Richtlijn 2004/83/EG: "Met betrekking tot de behandeling van personen die onder de werkingssfeer van deze richtlijn vallen, zijn de lidstaten gebonden aan de verplichtingen uit hoofde van de instrumenten van internationaal recht waarbij zij partij zijn en die discriminatie verbieden. "

Zowel het Grondwettelijk Hof, in de arresten van 26 juni 2008 6 en 26 november 2009 7, als de afdeling wetgeving van de Raad van State in haar advies tijdens de parlementaire voorbereiding van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (hierna wet van 29 december 2010)⁸ bepaalden dat het objectief criterium van de grond van de aanvraag tot bescherming inderdaad kan rechtvaardigen dat verschillende instanties worden belast met het onderzoek ervan en dat dit verschil dus in se niet strijdig is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, daar het berust op een objectief criterium. Dit criterium is redelijk verantwoord voor de organisatie van de internationale bescherming, maar niet voor alle verschillen tussen de twee categorieën van personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen.

Dat de verschillen in het beschermingsregime van de twee vormen van subsidiaire bescherming en de gevolgen ervan ongerechtvaardigd zijn, wordt beaamd door de eerste auditeur-afdelingshoofd in het kader van het cassatieberoep in de asielprocedure van verzoekers, die nog steeds lopende is. Zo stelde hij in zijn verslag:⁹

De verzoekende partij voert in deze niet dienend aan dat de procedure op grond van artikel 9ter niet dezelfde garanties biedt als deze op grond van artikel 48/4 § 1 en ook niet tot dezelfde gevolgen leidt. Ze kan deze kritiek niet nuttig aanvoeren in het kader van de asielprocedure, maar dient ze op te werpen in het kader van een op grond van artikel 9ter ingeleide procedure. Zelfs indien haar grieven op dit punt terecht zouden zijn, vermag zulks niet de onwettigheid van het thans bestreden arrest aan te tonen.

Ten einde de artikelen 15 en 18 van de richtlijn 2004/83/EG, in samenhang met de artikelen 9ter en 48/4 van de Vreemdelingenwet, evenals de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet te schenden, dient het beroep tegen de beslissing waarbij de subsidiaire bescherming om medische redenen wordt afgewezen, dezelfde garanties te hebben als een beroep tegen de beslissing waarbij de subsidiaire bescherming om andere dan medische redenen wordt afgewezen. Aldus dient het beroep tegen de 9ter beslissing in volle rechtsmacht te worden behandeld en schorsend te zijn. Bijgevolg dient de zaak ten gronde te worden behandeld, dienen nieuwe stukken in aanmerking te worden genomen en kunnen de afgeleverde bevelen om het grondgebied te verlaten niet worden uitgevoerd."

3.2 In de nota met opmerkingen stelt verweerder dat verzoekers zich niet op ontvankelijke wijze kunnen beroepen op de directe werking van de richtlijn 2004/83/EU. Bovendien is voormelde richtlijn omgezet in het Belgisch recht. Verweerder citeert de bepaling van artikel 2 van de wet van 15 september 2009. Aangezien verzoekers zich niet dienstig kunnen beroepen op de richtlijn is het middel onontvankelijk.

Verder stelt verweerder vast dat verzoekers hun argumenten richten tegen de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 en niet tegen de bestreden beslissing. De Raad vermag niet een oordeel te vellen over een wettelijke bepaling an sich.

Ondergeschikt laat verweerder gelden dat verzoekers niet dienstig kunnen verwijzen naar de richtlijn 2004/38/EU omdat de toepassing van het gemeenschapsrecht een intracommunautair aspect vereist. *In casu* zijn verzoekers van Armeense nationaliteit, zonder enige band met de Europese Unie, zodat hun asielaanvraag of de aanvraag tot verblijfsmachtiging geenszins gebaseerd is op het EU-recht, doch wel op de Belgische wetgeving, zonder enig intracommunautair aspect. Een intracommunautair aspect is principieel vereist opdat er eventueel rechten zouden kunnen worden ontleend aan de bepalingen van het recht van de Europese Unie.

Geheel ten overvloede laat verweerder gelden dat verzoekers niet aannemelijk maken dat de artikelen 10 en 11 van de Grondwet zijn geschonden, doordat de Raad geen volle rechtsmacht heeft in geval een beroep tot nietigverklaring wordt ingesteld tegen een ongegrondheidsbeslissing van een aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Verweerder laat gelden dat verzoekers over een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg beschikken, voor een onafhankelijk en onpartijdig rechtcollege. Het loutere feit dat de Raad geen volle rechtsmacht heeft, beperkt de rechten van verzoekers geenszins op onredelijke wijze. Verzoekers tonen niet aan op welke wijze zij zouden worden benadeeld of gediscrimineerd door de beoordeling van hun beroep door de Raad in het kader van zijn annulatiebevoegdheid.

3.3 De Raad wijst verzoekers erop dat bevoegdheidstoewijzingen door artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet aan de Raad van tweeërlei aard zijn:

- op grond van paragraaf 1 van artikel 39/2 treedt de Raad op wanneer hij, in zaken van asiel en subsidiaire bescherming, uitspraak doet over de beroepen die zijn ingesteld tegen de beslissingen van de commissaris-generaal; het betreft de bevoegdheid die voorheen, in asielzaken, aan de Vaste Beroepscommissie was toegewezen;
- op grond van paragraaf 2 van dat artikel treedt de Raad op als annulatierechter, wanneer hij uitspraak doet over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht; het betreft de bevoegdheid die voorheen aan de Raad van State was toegewezen.

In casu betreft de bestreden beslissing een ongegrondverklaring van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Wanneer de Raad op grond van artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet optreedt, beschikt hij over een soortgelijke vernietigings- en schorsingsbevoegdheid als die welke de Raad van State voorheen had. In dat geval treedt de Raad niet op met volle rechtsmacht, maar als annulatierechter. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen maar houdt de Raad een wettigheidstoezicht. De Raad onderzoekt of de betrokken overheid bij de beoordeling van de asielaanvraag uitgegaan is van de juiste feiten, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, met andere woorden wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

Ter zake merkt de Raad op dat de afdeling wetgeving bij de Raad van State reeds heeft gesteld dat het rechterlijk beroep dat kan worden ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen *prima facie* beantwoordt aan de vereisten van daadwerkelijke rechtshulp in de zin van artikel 13 van het EVRM (*Parl.St.*, Kamer, 2005- 2006, nr. 2479/001, 323). De verwijzing door verzoekers naar het auditeursverslag met betrekking tot hun asielprocedure doet hieraan geen afbreuk. Tevens heeft het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 (B.S. 7 juni 2008) in verband met het al dan niet bestaan van een discriminatie tussen rechtzoekenden die beschikken over een beroep met volle rechtsmacht en over deze die slechts over een annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikken, gesteld in zijn overweging B.16.3.:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat daarbij na of de aan zijn toezicht voorgelegde overheidsbeslissing de vereiste feitelijke grondslag heeft, of die beslissing uitgaat van correcte juridische kwalificaties en of de maatregel niet kennelijk onevenredig is met de vastgestelde feiten. Wanneer hij die beslissing vernietigt, dient de overheid zich te schikken naar het arrest van de Raad van State : indien de overheid een nieuwe beslissing neemt, mag zij de motieven van het arrest dat de eerste beslissing heeft vernietigd niet negeren; indien zij in de vernietiging berust, wordt de aangevochten akte geacht nooit te hebben bestaan (vergelijk : Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Kingsley t. Verenigd Koninkrijk, 7 november 2000, § 58).

Bovendien kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, in de omstandigheden bedoeld in artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980, de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing bevelen, in voorkomend geval door uitspraak te doen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De Raad kan tevens, in de omstandigheden bedoeld in artikel 39/84 van dezelfde wet, voorlopige maatregelen bevelen.

De rechtzoekenden beschikken derhalve over een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg, voor een onafhankelijk en onpartijdig rechtscollege, tegen de administratieve beslissingen die op hen betrekking hebben. Artikel 39/82, §2, ingevoegd bij het bestreden artikel 80, heeft niet tot gevolg dat het op onevenredige wijze de rechten van de betrokken personen beperkt.”

Bijgevolg is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er door de wet mee belast om ondermeer als annulatierechter na te gaan of de individuele beslissingen genomen met toepassing van de beroepen die worden ingesteld met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, niet werden genomen met overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. De wetgever heeft uitdrukkelijk uitgesloten dat de Raad een ruimere toetsing zou doorvoeren (Wetontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Gedr.St.*, Kamer, 2005-06, nr. 51/2479-011, 40.). Een behandeling in volle rechtsmacht van huidig beroep is wettelijk niet toegestaan.

Daarenboven wordt in overweging B.16.3. van het arrest van het Grondwettelijk Hof van 27 mei 2008 gesteld dat de omstandigheid dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet met volle rechtsmacht maar als annulatierechter uitspraak doet, wanneer hij op grond van paragraaf 2 van artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet optreedt, de rechtzoekenden in die procedure niet van een daadwerkelijk rechtsmiddel berooft.

In dit verband is het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet duidelijk hoe de beschouwingen van verzoekers de eventuele nietigverklaring van de *in casu* bestreden beslissing zou kunnen verantwoorden, en verder, wat zijn belang is bij de door hem geuite kritiek. Evenmin tonen verzoekers *in concreto* aan dat het annulatieberoep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen – zoals omschreven in artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet – geen voldoende waarborgen zou bieden ter vrijwaring van hun rechten.

Voorts merkt de Raad op dat verzoekers niet aantonen in welke mate het wettigheidsonderzoek gevoerd door de Raad hun belangen zou schaden en op welke wijze het eindresultaat van hun betrachting zou verschillen van een behandeling van het beroep bij volle rechtsmacht. Tevens wordt benadrukt dat door het bespreken van de rechtsmacht van een rechtscollège niet wordt aangetoond dat de bestreden beslissing aangetast is door enig gebrek.

De Raad kan bijgevolg niet ingaan op verzoekers' vraag om deze zaak in volle rechtsmacht te behandelen.

De aanvraag van verzoekers op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd *in casu* ongegrond verklaard. De verwijzing naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 193/2009 van 26 november 2009, dat handelt over het verschil in behandeling in de ontvankelijkheidsvoorwaarde, is niet van toepassing op huidige zaak en bijgevolg niet ter zake dienend.

Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoekers met feitelijke en concrete gegevens aantonen dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Verzoekers voeren aan dat een vreemdeling die een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend, een beroepsprocedure in annulatie dient te voeren terwijl een vreemdeling die een aanvraag op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet heeft ingediend, een beroepsprocedure in volle rechtsmacht kan voeren.

In casu is er een verschil in behandeling tussen deze twee categorieën van vreemdelingen.

De Raad verwijst in dit verband naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 95/2008 van 26 juni 2008, dat ondermeer handelt over het verschil in behandeling tussen aanvragen om machtiging tot verblijf om medische redenen die behandeld worden door de minister of zijn gemachtigde en alle andere aanvragen die onder de subsidiaire beschermingsstatus vallen en die door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden behandeld, inzake het verloop van de procedure, de rechten tijdens en na de procedure en de rechtsmiddelen tegen de te nemen beslissingen. Het Grondwettelijk Hof overweegt:

“B.12. Het verschil in behandeling van beide categorieën van vreemdelingen berust op een objectief criterium, namelijk of de aanvraag wordt ingediend door een vreemdeling die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of van verblijf, dan wel door een vreemdeling die een reëel risico loopt op andere ernstige schade in de zin van artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 « inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming », richtlijn waarnaar artikel 3, lid 3, van de Procedurerichtlijn verwijst.

B.13. Het verschil in behandeling wordt verantwoord door de aard van het onderzoek dat moet worden gevoerd en dat in de parlementaire voorbereiding als « objectief » wordt omschreven omdat het is gebaseerd op medische vaststellingen. Bij de beoordeling van die aanvragen wordt overigens, anders dan de verzoekende partij beweert, niet alleen rekening gehouden met de gezondheidstoestand van de aanvrager doch ook met het adequaat karakter van de medische behandeling in het land van herkomst of in het land waar hij verblijft, zoals blijkt uit paragraaf 1 van de bestreden bepaling.

Daarbij dient in voorkomend geval ook te worden onderzocht of de aanvrager effectief toegang heeft tot de medische behandeling in dat land. Wanneer de procedure op grond van artikel 9ter dat niet mogelijk

zou maken, zou hij, met toepassing van hetgeen in B.11 is vermeld, een beroep moeten kunnen doen op de procedure van de subsidiaire bescherming om dit alsnog te laten onderzoeken, ter eerbiediging van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.

B.14. (...)

Tegen een weigeringsbeslissing van de minister of zijn gemachtigde staat op grond van artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet een annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen open. Gelet op de bijzonderheden van de procedure van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en de aard van de gegevens waarop een beslissing moet steunen, ook met betrekking tot het risico en de mogelijke behandeling in het land van herkomst vastgesteld in het advies van een ambtenaar-geneesheer, voorziet een dergelijk annulatieberoep in een voldoende waarborg van rechtsbescherming.

B.15. Uit wat voorafgaat volgt dat het verschil in behandeling niet zonder redelijke verantwoording is.”

Hieruit blijkt dat het Grondwettelijk Hof heeft geoordeeld dat een annulatieberoep een voldoende waarborg is van rechtsbescherming tegen een weigeringsbeslissing inzake een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, gelet op de bijzonderheden van de procedure van artikel 9ter en de aard van de gegevens waarop de beslissing moet steunen. Verzoekers kunnen niet, in tegenstelling tot wat het Grondwettelijk Hof reeds heeft geoordeeld, zomaar stellen dat het verschil in behandeling van de beroepsprocedure niet redelijk te verantwoorden is.

Waar verzoekers de schending aanvoeren van de richtlijn 2004/38 volstaat het te stellen dat deze richtlijn is omgezet in het nationaal recht (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2006-2007, nr. 2845/001). Verzoekers tonen niet aan dat de artikelen 15 en 18 van de richtlijn niet of foutief zouden zijn omgezet in het nationaal recht, zodat zij zich niet meer op de directe werking van de bepalingen van deze richtlijn kunnen beroepen.

Aan verzoekers' vraag om de zaak in 'volle rechtsmacht' te behandelen kan niet worden voldaan.

Waar verzoekers ter terechtzitting nieuwe stukken indienen en opnieuw verwijzen naar de behandeling 'in volle rechtsmacht', kan bijgevolg evenmin worden voldaan aan de vraag om in het raam van de 'volle rechtsmacht' de nieuwe stukken bij de debatten te betrekken.

3.4 In de nota met opmerkingen werpt verweerder een exceptie van onontvankelijkheid op met betrekking tot het beroep tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten-asielzoeker bij gebrek aan samenhang met de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard. De twee verschillende beslissingen kunnen niet in hetzelfde verzoekschrift worden aangevochten.

3.5 Meerdere vorderingen kunnen ontvankelijk in één beroepsakte aanhangig worden gemaakt, indien de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot één vordering een weerslag zullen hebben op de uitslag van een andere. Verzoekers hebben een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend dat ongegrond werd verklaard waardoor zij geen machtiging tot verblijf hebben bekomen. Op grond van de bevelen om het grondgebied te verlaten-asielzoekers dienen verzoekers te voldoen aan de verplichting om het grondgebied te verlaten binnen zeven dagen. Een vernietiging van de ongegrondverklaring van de aanvraag om verblijfsmachtiging kan een weerslag hebben op de verplichting om het grondgebied te verlaten in de hypothese dat een verdedigbare grief wordt aangevoerd afgeleid uit een hogere rechtsnorm zoals artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), rekening houdend met het belang dat het EHRM aan dit artikel hecht en met de in dat geval door eventuele foltering of slechte behandeling toegebrachte onherstelbare schade, vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM een nauwgezette controle door een nationale overheid (EHRM 12 april 2005, Chamaïev en cons./Georgië en Rusland, § 448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 50). *In casu* wordt in het enig middel een schending van artikel 3 van het EVRM aangevoerd. Door het indienen van één enkel beroepschrift wordt de behoorlijke afwikkeling van de rechtszaak aldus bevorderd. De exceptie van onontvankelijkheid opgeworpen door verweerder wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In het enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en het voorzorgsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“Eerste onderdeel

Daar de bestreden beslissing omtrent de 9ter-aanvraag voornamelijk steunt op het medisch verslag van de arts-adviseur, om te besluiten dat er geen risico is op een schending van artikel 3 EVRM ingeval van terugkeer, wat duidelijk blijkt uit de volgende motivering: "Uit het verslag van de arts-adviseur van 14.11.2011 (zie gesloten omslag) blijkt dat betrokkene lijdt aan een medische problematiek die, hoewel deze kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in het herkomstland. Armenië.

Betrokkene kan reizen, er blijkt geen actuele medische noodzaak tot mantelzorg. "

Terwijl de tegenpartij niet motiveert waarom ze in eerste instantie zich baseert op het verslag van de arts-adviseur, van wie niet blijkt dat hij een specialist is in de aandoening waaraan A. Y. lijdt, wiens verslag afwijkt - zonder betrokkene ooit te hebben ontmoet - van de medische verslagen opgesteld door de behandelende geneesheer-specialisten van A.Y..

In eerste instantie erkent de arts-adviseur de ernst van de aandoening, die een reëel risico kan inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene indien deze niet adequaat behandeld wordt (stuk 10). Deze medische vaststelling is ook het enigste punt in het verslag waarmee rekening kan worden gehouden.

Vervolgens besluit de arts-adviseur dat er geen noodzaak is tot mantelzorg en er geen bezwaar is tegen de terugkeer naar Armenië (stuk 10). Nochtans stelden twee geneesheer-specialisten, Dr. D. van het U.C.L., in het attest van 24 juni 2010: "La patiente ne peut vivre seule actuellement (famille suffisante)" (stuk 12, vrij vertaald: patiënte kan nu niet alleen wonen (familie voldoende)) en, Dr. H., in het attest van 7 maart 2011: "Un retour en Arménie me semble fortement contre-indiqué étant donné le risque d'aggravation de l'état de la patiente et la non accessibilité des soins" (stuk 13, vrij vertaald: een terugkeer naar Armenië is af te raden gezien het risico op de verergering van de toestand van de patiënte en de ontoegankelijkheid van zorgen). Verzoekers verwijzen naar het arrest nr. 136.554 van de Raad van State en werpen op dat indien de tegenpartij niet akkoord gaat met de conclusies van de behandelende specialist-geneesheren, ze zelf een beroep moet doen op een specialist-geneesheer, wat in casu niet gebeurd is. Ter vervollediging voegen verzoekers een nieuw stuk toe, waarmee rekening moet worden gehouden ten einde de artikelen 15 en 18 van de richtlijn 2004/83/EG, in samenhang met de artikelen 9ter en 48/4 van de Vreemdelingenwet, evenals de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet te schenden. Het gaat om een medisch attest dat nogmaals bevestigt dat een terugkeer ten sterkste af te raden is omwille van het risico op de verergering van de toestand van A.Y. en omwille van het feit dat de nodige zorgen in Armenië niet toegankelijk zijn (stuk 16).

Verder zijn er in het administratief dossier negatieve aanwijzingen van het medisch team van betrokkene. Zo verklaarde de psycholoog verschillende keren dat de terugkeer van betrokkene naar Armenië medisch niet verantwoord is: "Si elle retournerai en Arménie, son état psychologique se dégraderait. " (attest van 16.06.2010, stuk 14, vrij vertaald: «Indien ze zou terugkeren naar Armenië, zou haar mentale gezondheidstoestand achteruit gaan."), "Un retour en Arménie nous semble impossible compte tenu du risque pour sa santé qui en résulterait." (attest van 3.12.2010, stuk 15, vrij vertaald: "Een terugkeer naar Armenië lijkt ons onmogelijk, omwille van het risico voor haar gezondheid.")

De arts-adviseur beschikte over onvoldoende gegevens om te besluiten dat mantelzorg niet noodzakelijk was en dat er geen bezwaar was tegen een terugkeer naar Armenië. Deze stelling wordt trouwens ondersteund door het volgende. Na aandringen van verzoekers op een uitvoeriger medisch verslag, schreef Dr. D. het volgende aan hun sociaal assistent: "Je ne peux déontologiquement transmettre des rapports médicaux qu'à des médecins. Veuillez par conséquent inviter l'avocat à me signaler le nom du confrère qui est chargé d'évaluer la pathologie et le traitement de cette patiente.» Hoewel de tegenpartij van dit schrijven op de hoogte werd gebracht en er aan haar werd gevraagd of Dr. D. die rechtstreeks aan de arts-adviseur kon bezorgen (stuk 11), kwam er geen reactie van de tegenpartij.

Aangezien het beroep tegen de bestreden beslissingen in volle rechtsmacht dient te worden behandeld, staat het de tegenpartij vrij een geneesheer-specialist aan te stellen en een bijkomend medisch verslag neer te leggen.

Door te besluiten dat er geen noodzaak is tot mantelzorg en dat reizen tot de mogelijkheden behoort, hoewel er negatieve indicaties zijn in het dossier, die niet werden bestudeerd en hoewel de tegenpartij geïnformeerd werd dat er meer informatie beschikbaar was, maar er niet op inging, noch betrokkene heeft onderzocht of gehoord, schendt de tegenpartij het zorgvuldigheidsbeginsel, het voorzorgsbeginsel evenals de motiveringsplicht.

Tweede onderdeel

Daar de bestreden beslissing omtrent de 9ter-aanvraag besluit dat aan de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen wordt voldaan door te verwijzen naar "Country sheet Armenia January 2010" en op basis daarvan te motiveren dat Armenië een beperkt systeem van sociale zekerheid kent en dat de aandoening van A.Y. opgenomen is in de lijst van gratis zorgen, waardoor alle medicatie evenals de nodige behandeling/opvolging door een (gespecialiseerde) arts volledig kostenloos is voor betrokkene.

Terwijl deze gevolgtrekking voorbarig en lacunair is, en zelfs verkeerd.

Het bestaan van een beperkt systeem van sociale zekerheid houdt niet noodzakelijk in dat het werkzaam is. Het volstaat geenszins te stellen dat een beperkt systeem van sociale zekerheid bestaat, zonder de werkelijke mogelijkheid na te gaan voor verzoekers, gezien hun persoonlijke situatie, om ervan gebruik te kunnen maken.

In eerste instantie dient te worden opgemerkt dat buiten de lijst van gratis zorgen, ook vermeld staat in de "Country sheet Armenia January 2010", waarnaar de tegenpartij verwijst, dat er in Armenië aan dokters nog vaak smeergeld dient betaald te worden. Volgens een onderzoek gevoerd door Transparency International is de gezondheidszorgsector de meest corrupte sector in Armenië zijn ("Country sheet Armenia January 2010", pag. 128).

De Country sheet beschrijft ook hoe patiënten in de praktijk niet van hun voordelen met betrekking tot kosten en medicatie kunnen genieten aangezien ze anders slecht verzorgd worden. Bijgevolg zijn ze genoodzaakt te betalen om degelijk verzorgd te worden. Voor wat betreft medicatie stelt het rapport dat de meest noodzakelijke en duurste medicatie vaak niet te verkrijgen is in de gezondheidszorgcentra:

"Groups with privileges, which are often the same as vulnerable groups, are not able in practice, to use their privileges with regard to fees and drugs. As people with privileges have mentioned, they are subjected to indifference and poor treatment if they do not directly pay for fees, and consequently prefer to pay in order to properly use the services. With regards to drugs, the problem is that often the most necessary and expensive drugs are not available at healthcare facilities, and these patients have to purchase them on their own." ("Country sheet Armenia January 2010", pag. 129)

Verder wordt op pagina 142 van het rapport het structureel tekort uiteengezet in de psychiatrische gezondheidssector en wordt op pagina 143 beschreven hoe Armenië nog steeds kampt met het probleem van stigmatisering van mensen met mentale gezondheidsproblemen.

Deze problemen werden reeds aangebracht in de 9ter-aanvraag. Nochtans liet de tegenpartij niet alleen na niet te antwoorden in de motivering van haar beslissing omtrent de 9ter-aanvraag op de argumenten aangebracht door verzoekers, ze onderzocht de argumenten zelfs niet, maar staafde haar besluit dat de benodigde medische zorgen toegankelijk zouden zijn met stellingen die enerzijds geen steek houden en anderzijds tegen het administratief dossier ingaan.

Ondanks de medische attesten van het behandelend team meent de tegenpartij dat uit het dossier niet af te leiden is dat betrokkene arbeidsongeschikt zou zijn en verwijst naar het feit dat uit haar asielaanvraag blijkt dat betrokkene in 2008 het diploma van kapster behaalde. Een grondiger studie van het dossier toont aan dat de eerste symptomen zich begonnen voor te doen toen ze aan de verpleegsterschool studeerde dat jaar, maar dat de aandoening uitbrak vanaf eind 2008-2009. Vooral in 2010-2011 ging de toestand van A.Y. drastisch achteruit (zie attest van Dr. H. dd 7 maart 2011). In het kader van haar asielprocedure bleek bij het interview op Dienst Vreemdelingenzaken dd. 25.01.2010 reeds dat zij problemen had in het openbaar te vertoeven en op 11.10.2010 was zij zelfs niet meer in staat gehoord te worden, waardoor haar moeder geïnterviewd werd. Het staat buiten kijf dat iemand die ondermeer waan- en zelfmoordgedachten heeft (zie attest van Dr. D. dd 26 juni 2010), zich permanent opsluit en zich ontlast op zichzelf (zie attest van Dr. H. dd 7 maart 2011) niet geschikt is om arbeid te verrichten, of zelfs normaal kan functioneren.

Recentere studies dan deze waarnaar de tegenpartij verwijst tonen aan dat het sociaal zekerheidssysteem verre van optimaal functioneert.

Een studie van de Europese Commissie van 2011 over Armenië kwam ondermeer tot de volgende vaststellingen:11

"From the vulnerability perspective households headed by females, larger households with 2 or more children, households headed by unemployed or with unemployed adults, as well as elderly, disabled and people without education or professional skills are at the highest risk." Verzoekers zijn dus een risico-groep voor sociale exclusie, aangezien het hoofd van het gezin een vrouw is, de drie leden van het gezin geen werk hebben en een gezinslid zware mentale gezondheidsproblemen heeft.

"Households having a sick member are more likely to perceive themselves as poorer compared to similar households with no sick members. These perceptions objectively reflect the accessibility and quality of the services actually received. Health services in Armenia are expensive and casts are mostly born by households themselves." (eigen onderlijning)

"The [health] insurance industry is not yet well developed in Armenia, so the market itself does not succeed in providing adequate private health insurance. Voluntary private insurance has a limited role and has a supplementary character, which already has a reasonably comprehensive coverage. In Armenia, officially there are five thousand work places in the market of drugs. One of the biggest concerns in the medicine market is their illegal import from abroad."

Vervolgens stelt een studie van 2011 gesteund door de Friedrich-Ebert Stiftung met betrekking tot de toegang tot medicatie en zorgverstrekking het volgende vast: "Together with the above-mentioned, serious fundamental issues continue to exist in the physical and financial accessibility of the health care services, the quality of services rendered, the accessibility of medicines, the efficiency of the management of the system, the effective and focused use of the budget means allocated to the sector, the management of financial flows in the sector, etc." en met betrekking tot huisvesting, die ook crucial is voor verzoekers: "At present 96% of the housing stock of Armenia is privately owned. The prices for apartments in the private sector are not affordable to low and middle-income families. According to calculations, the number of families in need of housing in Armenia is as high as 70.000. According to assessments by various specialised structures, this number is growing year on year, because of the fast process of deterioration of the housing stock, demographic developments and work migration."

Ten slotte, in tegenstelling tot wat de tegenpartij beweert, kunnen verzoekers niet opgevangen worden in een vrienden- of familiekring. Dit blijkt ook duidelijk uit het verslag van het interview dat afgenomen werd op het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatslozen op 11 oktober 2010. N. Y. was radeloos en kon op geen steun rekenen van haar omgeving voor haar dochter, die gepest werd en gestigmatiseerd. Buiten haar zus, heeft N.Y. geen familie meer: haar beide ouders en schoonouders zijn reeds overleden, haar echtgenoot liet zijn gezin in de steek en woont in Rusland met een andere vrouw, en haar broer is eveneens in Rusland.

Bijgevolg is ook voor het derde onderdeel het tweede middel gegrond, gezien de ernst van de aandoening van A.Y. het risico voor haar leven en fysieke en mentale integriteit indien de medische behandeling/opvolging wordt stopgezet en gezien de beschikbaarheid van de nodige medische verzorging en medicatie hypothetisch is in Armenië, rekening houdend met ondermeer de persoonlijke situatie van verzoekers en de toestand van het sociaal zekerheidssysteem in Armenië, en de zorgsector in het bijzonder."

4.2 Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde."

Verweerder oordeelde dat verzoekster, ondanks haar gezondheidsprobleem, kan reizen, dat de medicatie en de medische zorgen die zij nodig heeft ook in haar land van herkomst kunnen verkregen worden en dat niet blijkt dat zij niet kan instaan voor de kosten die verbonden zijn aan de medische zorg die zij nodig heeft en besluit dat de aanvraag van verzoekster, om op medische gronden tot een verblijf gemachtigd te worden, ongegrond is.

Verzoekster betwist dat zij geen noodzaak heeft tot mantelzorg en er geen bezwaar is tegen de terugkeer naar Armenië. Zij verwijst naar de door haar ingediende medische attesten waaruit blijkt dat zij "niet alleen kan wonen" en dat een terugkeer af te redenen is omwille van de "ontogankelijkheid van zorgen".

Verweerder oordeelt op grond van het verslag van de arts-adviseur dat verzoekster geen actuele medische noodzaak tot mantelzorg heeft. Verzoekster betwist evenwel niet dat de bestreden beslissing niet enkel haar betreft maar tevens haar moeder en dat zij bijgevolg bij een terugkeer naar haar land

van herkomst niet aantoont geen mantelzorg te kunnen genieten van haar moeder aan wie eveneens een verblijfsmachtiging is geweigerd. Waar haar arts wijst op de “*ontoegankelijkheid van zorgen*” blijkt uit de bestreden beslissing dat de toegankelijkheid van de medische zorgen, zijnde de nodige medicatie en de noodzakelijke opvolging door een specialist in Armenië is gegarandeerd. Verweerder baseert zich hiervoor op het rapport ‘*Country Sheet Armenia*’ en het verslag van de arts-adviseur.

De Raad wijst er op dat in de eerste bestreden beslissing niet in vraag wordt gesteld dat verzoekster gezondheidsproblemen heeft en dat deze problemen verder dienen te worden opgevolgd. Er wordt enkel geduid dat deze aandoening verder kan behandeld worden in Armenië, aangezien de vereiste geneesmiddelen en medische behandeling en opvolging er beschikbaar zijn. Verweerder baseerde zich hierbij op een advies van een ambtenaar-geneesheer, waarin onder meer uitdrukkelijk wordt aangegeven dat een opvolging door een psychiater mogelijk is in Armenië. Verzoekster weerlegt niet deze vaststelling die met stukken gestaafd wordt.

Verzoekster betoogt dat de ambtenaar-geneesheer die verweerder adviseerde, heeft nagelaten haar aan een medisch onderzoek te onderwerpen. Aangezien de ambtenaar-geneesheer de medische problemen waaraan verzoekster lijdt op zich niet in vraag stelt, rustte er op hem evenwel geen verplichting om verzoekster aan een medisch onderzoek te onderwerpen (cf. *Parl.St. Kamer*, 2005-06, nr. 2478/001, 35). Gelet op het feit dat de ambtenaar-geneesheer de zuiver medische diagnose die werd gesteld door de artsen die verzoekster behandelen niet betwistte, kan ook niet ingezien worden waarom hij met deze artsen zou dienen te corresponderen of waarom hij een “deskundige” zou moeten raadplegen.

Door te benadrukken dat zij vroeg om het medisch verslag van Dr. D. rechtstreeks aan de arts-adviseur te bezorgen, waarop geen reactie kwam van verweerder, toont verzoekster evenmin aan dat verweerder haar medische situatie foutief inschatte.

Verzoekster betoogt dat de ambtenaar-geneesheer en de door haar geraadpleegde artsen tot andere conclusies komen, met name betreffende de beoordeling inzake de beschikbaarheid van een behandeling voor haar medische problemen, de opvolgingsmogelijkheden voor haar aandoening in Armenië en haar mogelijkheid om te reizen. In het medische attest van dokter H. van 7 maart 2011 wordt inderdaad gesteld dat de vereiste medische behandeling niet kan worden verdergezet in Armenië gezien de “*ontoegankelijkheid van zorgen*”. Er blijkt evenwel niet dat dokter H. een autoriteit is op het vlak van de medische dienstverlening in Armenië en er dient te worden vastgesteld dat hij niet uiteenzet op welke bronnen hij zich baseert om te stellen dat de vereiste medische behandeling niet kan worden verdergezet in Armenië. Uit de door verweerder neergelegde stukken blijkt daarentegen zonder meer dat in Armenië de vereiste medicatie en opvolging door een psychiater beschikbaar zijn. Verzoekster wijst op de verslagen van haar psycholoog die aangeeft dat indien zij terugkeert haar “*mentale gezondheidstoestand achteruit (zal) gaan*”. Uit deze bewering kan niet afgeleid worden dat de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer dat verzoekster kan reizen in strijd is met de louter medische bevindingen van haar psycholoog. Bovendien wordt opgemerkt dat haar “*psycholoog*” geen arts is – daar waar het advies waarop verweerder zich baseert wel werd opgesteld door een arts – en verder moet worden benadrukt dat in dit verslag weliswaar wordt gesteld dat een terugkeer van verzoekster naar Armenië repercussies kan hebben voor haar gezondheidstoestand, doch er niet expliciet wordt gesteld dat zij niet kan reizen.

Waar verzoekster verwijst naar een “*nieuw stuk*” van 10 januari 2012, met name een medisch attest dat nogmaals bevestigt dat een terugkeer ten sterkste af te raden is, dient erop gewezen te worden dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Het bestuur kon op het moment van de totstandkoming van de eerste bestreden beslissing geen rekening houden met documenten die pas opgesteld werden nadat deze beslissing reeds was genomen. Deze stukken kunnen derhalve niet dienstig worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

Verzoekster betoogt dat geen deugdelijk onderzoek werd gevoerd naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgen in haar land van herkomst en stelt dat de feitelijke voorstelling inzake de toegankelijkheid van de medische zorgen in Armenië door verweerder geenszins overeenstemt met de werkelijkheid. Zij citeert uit het rapport “*Country Sheet Armenia January*” van januari 2010 en stelt dat hieruit blijkt dat zowel de beschikbaarheid van voldoende, aangepaste en betaalbare medische zorgverstrekking als de toegankelijkheid ervan uiterst zorgwekkend is in Armenië.

De Raad stelt vast dat het door verzoekster aangehaalde rapport van Caritas een bevestiging inhoudt van het standpunt van verweerder dat in Armenië medicatie voor personen met psychische problemen beschikbaar is en er tevens een specifieke medische infrastructuur aanwezig is voor deze patiënten. Het feit dat uit voormeld uittreksel tevens blijkt dat de behandeling en de opvang van psychiatrische patiënten – waarbij moet worden opgemerkt dat uit de aan de Raad voorgelegde stukken niet blijkt dat verzoeksters mentale problemen van die aard zijn dat zij dient ondergebracht te worden in een psychiatrische instelling – niet als hoogstaand kunnen aangemerkt worden, doet geen afbreuk aan de stelling van verweerder dat de medische zorgen die verzoekster nodig heeft beschikbaar zijn.

Verzoekster weerlegt met haar verwijzing naar het verslag van Caritas evenmin het standpunt van verweerder dat medicijnen voor personen met mentale problemen in beginsel gratis verstrekt worden in Armenië. Uit de motivering van de eerste bestreden beslissing blijkt bovendien dat verweerder ook rekening gehouden heeft met de mogelijkheid dat verzoekster bepaalde medische kosten toch zelf zou dienen te dragen. Verweerder heeft immers geduid dat niet blijkt dat verzoekster arbeidsongeschikt is, zodat niet kan besloten worden dat zij niet in staat zou zijn om eventuele kosten die verbonden zijn aan haar gezondheidsprobleem zelf te betalen. Hierbij werd nog verduidelijkt dat verzoekster eventueel een beroep kan doen op het REAB-programma van de Internationale Organisatie voor Migratie om via een systeem van microkredieten een activiteit op te starten. Bovendien wijst verweerder erop dat de beslissing ook geldt voor haar moeder en meerderjarige broer en dat kan worden verondersteld dat zij ook een steentje kunnen bijdragen in de financiële situatie van het gezin. In het dossier bevindt zich geen enkele aanwijzing dat haar moeder of meerderjarige broer arbeidsongeschikt zijn. Dit wordt niet betwist door verzoekster. Verweerder wijst ten slotte op de aanwezigheid van familie, vrienden of kennissen in Armenië waar zij terecht kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en/of voor (tijdelijke) financiële hulp. Waar verzoekster betoogt dat zij, buiten de zus van haar moeder, geen familie meer heeft in Armenië, weerlegt zij het motief van verweerder niet maar integendeel bevestigt zij de aanwezigheid van minstens één familielid. Het gegeven dat in de door verzoekster aangebrachte informatie tevens wordt aangegeven dat in de praktijk patiënten toch verplicht zijn medicijnen zelf aan te kopen, laat dan ook niet toe te besluiten dat verweerder de situatie van verzoekster niet correct heeft ingeschat en op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit kwam dat de vereiste medische zorgen voor verzoekster in Armenië toegankelijk zijn.

Verzoekster stelt verder nog dat personen die aan mentale gezondheidsproblemen lijden vaak gestigmatiseerd worden. Zij toont hiermee evenwel niet aan dat verweerder verkeerdelijk zou besloten hebben dat zij voor haar medische problemen, inclusief haar psychische problemen, kan behandeld worden in Armenië en dat de vereiste zorgen voor haar toegankelijk zijn.

De uiteenzetting van verzoekster laat derhalve niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden vastgesteld.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat verzoekster ook geschonden acht, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het “*voorzorgsbeginsel*” wordt niet aangetoond.

De Raad stelt vast dat *in casu* een ambtenaar-geneesheer heeft geoordeeld dat de gezondheidsproblemen waarnaar verzoekster verwees haar niet verhinderen om te reizen en uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt tevens dat verzoeksters medische problemen ook in haar land van herkomst kunnen behandeld worden. De in België opgestarte behandeling kan bijgevolg worden verdergezet in het land van herkomst. Verzoekster maakt, zoals reeds gesteld, ook niet aannemelijk dat de behandeling die zij nodig heeft voor haar in Armenië niet toegankelijk zouden zijn.

De Raad dient daarenboven nog te duiden dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een persoon beïnvloedt, niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn – hetgeen *in casu* niet blijkt – kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk).

In deze omstandigheden kan verzoekster niet gevolgd worden in haar standpunt dat een terugkeer naar haar land van herkomst een schending zou inhouden van de verbodsbepaling die voortvloeit uit artikel 3 van het EVRM.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN